

ב' תמוז ה'תשע"ט 5.7.19

מגן מס' 534

ערב שבת פרשת חוקת/ג' תמוז

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגין מוקדש לעילוי נשמת וייאנה ז"ל בת יעקב חוקובו ורוצינדה ת.ג.צ.ב.ה

המ"ק כספרא

לא כוח ועוזם ידי

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

כאשר להיתותו של האדם להצלחה ב"חוץ" היא מצד הדחף, למשל, להתחפרם כמטרה עצמה, גורר הוא בה עלי עצמו חי עבודת פרך משפילים (מצד ההשתעבדות לבנייתה של תדרמית חיצונית הסותרת ומכאייה לנעימותו האמיתית הפנימית). במקודם או במאוחר, סוף סוף, הופכת להיתותו שכזו לחולשה גדולה המונוצלת היטב, שלא בטובתו, ע"י הקלייפות שב"חוץ"...

כל גודל הוא: אי אפשר להשפיל אלא את מי שקדם לנו - בין עצמו - משפיל הוא במו ידיו את האדם' שבו.

ובאשר לנעלם האדם מונען (אפילו בשנותו) כתוב "יצר לב האדם רע מננו ריו", הרי שמחוייב הוא לעמוד על המשמר להגן על עצמו מפני יצרו. ואם כן, בכל מגע שלנו עם ה"חוץ", (אפילו כשהxonתנו היא לברר את העולם ולזיככו ע"י שנשחטש בו לשם שמים), מן ההכרח שנבנה קודם לנו בחוטינו פנימה נקודת אמת בלתי ניתנת לשיחוד. נקודת חוסן פנימי הנובעת מההחלטה התקיפה - "אני מוכן בשום אופן להשפיל את האדם'ambi".
ובלשונו הרבי מליבאויטש נשיא דורנו:

"...עבדת האדם לנו - הרי זה על ידי הקדמת 'יעור משנתו בהבל' העולם', כלשון הרמב"ם הידוע".

גיא שימר

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הוזקן) - הינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור דופק לימודי קבוע, ביום ובשנה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמתתו של דבר, התורה היא לחם חוקן ומזהן הנפש...

בימים אלה מקיים הרוב כלב שיעור שבועי קבוע מדי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

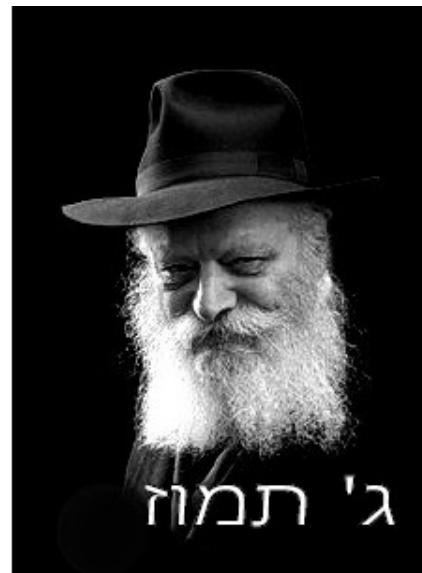
הכנסה ליישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודא, בכניסה למושב נסעים ישר עד היכר, בכיכר שמאלה לרחוב הזית – לקראת סוף הרחוב, לפניה היכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחוריו בית הכנסת שבמהלך שביל הכנסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הוזקן) - היום שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחה שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מייחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי' ברכחה' אלה וltr;רגםamusים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המידית בגין המסייעים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליאבאוויטש, אדמו"ר מנהם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ولو במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרוכתו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מטופרת מכל אחד ואחת מתנו למש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו – היא השlichot להאריך את סביבתנו המידית ב"נור מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שבאים זה עליינו להתחזק ביותר שאט וביתר עוז (בכמויות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לcko שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומהווין, ולהשפיע ענייני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. עניין מרכזי בתורת הרבי הוא עניין 'יוקר הזמן' – בניצולו כראוי, דוקא בתחום 'עולם שכמנהגו נהוג', ניתן להתחפה לאין שיעור. באשר מאמציו הכניים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וככלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזכוי הרבים.

ג' תמוז

פדיון נפש

ביום זה (השנה חל בשבת ולכון ביום שישי שלפני), המਸוגל לעניין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנาง זה אינו 'בלעד' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'עניין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבועות: 718(723-4444)+
כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"**אזכיר על הציון...**"

במשך כל שנים נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (צינו של הרבי הקודם אדמו"ר הריני"ץ), חלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעיתים נסע כמה פעמיים בחודש וליעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם

זכו לקבל מהרבី את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" – חידוש שלא היה כדוגמתו במענוות נשיאי חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחו"ד כי בזאת למשה רמז לנו הרבי כיצד לנוהג לאחר ג' תמוז – כתוב לרבי, והרבី כבר ימצא את הדרך כיצד לענות...
ועל השאלה – כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה – משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריני"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאיפלו בדומים – ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים ל�אמפיקטור (מחשב) מספר פרטיים עיקריים – ברגע כミימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) – מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרוי זה –

ושלום מלסיע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיוון שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמיים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנונתנים 'כתבים', מנוגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפחות: "אל תשלו את עצמכם...", צריכים בלבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השיטות ד'לעומת זה' (היפך הקדשה) והרטיחה של הנפש הבהמית – לקדשה".
(י" שבט תש"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקשרו אליו: "تلמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקשרו אליו, כי גם אני חוזר תניא ברחוב".

כפשוט ביותר שתור שאות ועד לאין ערוך – ממשירה לדומות הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

יעוד כתוב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הריני"צ, לאחר שנסתלק)... ענה לו – "...אם יעמוד חזק בהתקשרותנו אלינו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הצעון..." – ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעובדה בכוחות עצמונו

"בכל בחב"ד הייתה התביעה שתהיה עובדתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרבאים... "הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמיים". אינני מסلك את עצמי חס

אנחה יהודית – נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אනחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה – גם היא תשובה גדולה, במיוחד אනחה בעקבות רוחניות לא טוביה – והאי וודאי תשובה מעליות (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת עמוק רע, ומזכיבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יומן ג' תמוז'

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתחם ובארמה החסידים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיימים במשך תרדמת חייו השיגרה. אז, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזעק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחונו, חודרים זעוזעים אלה מבعد לכיסויו ההרגל ושאננותה ה"טיווח", וכופים עליוו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שודד אהבת עצמוו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כדוגמת המשקיע עצמו בחרගלים שאינם בראים, כגון הזרקיות יתר ל'מינין מתיקה'. הנה, לאמתו של דבר, המתיקות הגשמיית אינה אלא "פיזי", תחליף חיור וחיצוני לצורך האמתי הבוער בפנימיות כל אדם – הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסעירות והזעוזעים הפוקדים תוכפות את חייו האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצוות דוחק ומיצר זמנים ותו לא.

מבahir ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחתה אלא אנחתה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עליינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחתה אלא איתותי תזכורת העולמים מן העצם החיה – הוא "ח'לך אלוקה מעיל" שבכל אחד ואחת ישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחית מאלף אנחות", הרי שהאנחתה היהודית היא מקור בלתי נדלہ של ארגינית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגום למגמת צמיחה כ"יתרונו האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחתה יש לדלות تعכזמות נפש לעבודת התבוננות – היא התחמקות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחתה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודה תיקון המדות הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מריריו". ובמיוחד אמרורים הדברים כאשר האנחתה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגיגועי הלב של חסיד לרבו.

ממוססת כלל) לשעה את זורה המפתח של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחרותם אך נזק ותסכול...

"אמת הארץ תצמץ"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עדי החורבות" של חלקי אישיותו המרווסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחתה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חייה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו. האנחתה העמוקה הינה התעוורויות לשעה, ביצbow ליבת מאוווי האדם הפנימיים – כמויתו הקיומית לחום, אהבה, לתחושות שליחות בחיים, להרמונייה בין הפקים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה אולם, כשוק הסערה, באשר יצר לב האדם רע מנעוריו" ולפתח חטא רובץ...", נוטה האדם לחזור לסورو ולהרגליו, לשוב אל 'קיאו'... הינה בוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורה החסידות כי אל לנו להנעה לייצר להוליכנו שלו. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן עניין סתמי – רק תגובה אנוונית בלתי רצונית (لتחושות משבר, או מועקה

הסיפור השבועי

סיכום על הצעואר

יממה לפני ההוצאה להורג פנה חכם אברהם אל אברהם בתאשווילי: "סע לטביליםי הבירה ולך אל מחרדזה, ידידך", אמר לו. "הפוצר בו להעביר את רוע הגזירה. עשה כל שביבולתך, ואל תימנע גם מצעדים לא הגיוניים!".

אברהם בתאשווילי יצא מיד לטביליםי, ובידו מתנות, יקרות ערך בעבור הנשיה. לעת ערבית נקש על דלת ביתו, אך רעייתו והודיעה לו שבולה נמצא בבית הממשלה, בישיבה מיוחדת עם השרים. אברהם השאיר בידיה את המתנות, ובקשה לטלפון לבולה ולהודיע לו על דבר בואו ועל רצונו לפגשו מייד. סמוך לחצות הלילה השיב הנשיה לאשתו: "אמריו לו שיבוא עכשו לבניין הממשלה. אמתין לו באולם הישיבות".

תקווה זהירה נצנצה בלבו של אברהם. הוא נשא תפילה לאביו שבשמיים שיציליח את שליחותו החשובה, ופנה אל ארמון הנשיאות. השומר ציפה לבואו והכניסו בלי עיכוב. אברהם הוכנס לאולם גדול וארוך, שבקצתו ישב ידידו הנשיא. הוא השטטה על הארץ, הוציא מתיקו שרשות שבת תלוי סיכון שחיטה וענד אותה על צווארו, בעודו מתקדם בזחילה לעבר הנשיא.

הלה פער עניינים נדהמות. "מה קרה לך?", שאל בחלהלה, ופרש את ידיו בתימהון, "עמדו על גליק! ". אברהם הניד בראשו לשיליה. "לא, כבוד הנשיائ!", בבקשת קח את הסיכון וטול את חייו.

"הנשتبשה עלייך דעתך!", הזרעך הנשיא, "חדר מלזחול על הארץ כלבל. קום ודבר אדם שפוי!". "באתי לבקש ממך להורגני", התעקש אברהם, "למען חברותנו האמיתית".

"בשם פנים ואופן!", התרגז הנשיא. "כעת עצור והסביר

הפשיטה על בית הספר המחברתי תוכננה בקפידה. DIDUOT על קיומו של 'תלמוד תורה' חשאי בעיר קולאשי שבגزوיה, שבו לומדים שמוניהם תלמידים, הצבورو במטה המשטרה החשאית הרוסית. בשנת תרצ"א (1931) כיתרו אנשי הבולשת את המקום, בשאיפה לכלוד את המורים בשעת ביצוע ה'פשע'.

כאשר התפרצו השוטרים למקום הצלicho הילדים הזריזים לחמק ולברוח, ואולם חמישה תלמידי חכמים ששימשו מורים – נתפסו. אלה היו חכם שבתי מיכלאשווילי (בנו של חכם אברהם מיכלאשווילי), חכם שלום מירילאשווילי, חכם יוסף מודז'גאלישווילי, חכם חיים בותראשווילי וחכם מרדכי מירילאשווילי.

המשת הרבניים הובלו לעיר טביליסי, שם הושלכו לבית הסוהר 'מטח', שדיי היה בהזכרת שמו כדי להטיל אימה. זה היה כלל לנידונים למוות.

ימים רבים נחקרו בעינויים בידי אנשי הבולשת, בניסיון להסיגר את שמות שולחיהם. בסופה של נזיר עליהם עונש מוות.

מאסרם ציעז עת יהודי גרויזה. בקולאשי ובערים אחרות התקיימו תפילות בבתי הכנסת. היהודים הפעילו את כל הקשרים האפשריים בניסיון להמתיק את דין של החמשה, אך מאמציהם עלו בתוהו. הקומוניסטים היו נחושים ממש את גזר הדין, למען ישמעו וויראו.

מועד ביצוע גזר הדין קרבת והלך. מתח וודאגה שררו ברחוב היהודי. אלא שהכם אברהם מיכלאשווילי לא אמר נואש. אחד מתלמידיו בעבר היה אברהם (בקו) בתאשווילי, חבר ילדות של מי שנתמנה באותה עת לנשיא הרפובליקה הסובייטית של גרויזה, פיליפה מחרדזה.

עוד באותו לילה שוחררו האסירים, לאחר שנדרשו להתחייב כי יימנעו מפעולות דומה בעתיד. הם מצאו עצם באישוןليل ברחובות העיר הזרה. בסופו של דבר צעדו לעבר בית הכנסת על שם יוצאי אחלציחה, כדי להמתין לבוקר.

לתודהתם הופטו לגלוות שהאורות בבית הכנסת דולקים וקולות תפילה בוקעים מהם. "מה פשר התפילות?", התענינו למראה הקהיל הרב העומד ומתפלל. "אינכם יודיעים?", השיבו להם בבכי, "מהר צפויים להירוג חמישה רבנים בני העדה!".

"קומו על רגlicם!", קראו החמשה, "תפילתכם נתקבלת. אנחנו הרבניים, וברוך הוא שוחררנו מבית הכלא!". שמחה גדולה חצפה את אולם בית הכנסת. בוקר יצאו חמשת הרבניים לשוב לעירם קולאשי, והם חזרו לפעולותם האמיצה, במסירות נפש, כאלו לא ראו את החרב שכבר הונחה על צווארם.

(על פי 'האות והמופת', מפי רבי בן ציון מיכאל אשוויל)

לי מה עומד מאחוריו התנהגות המשונה". אברם נשם עמוקות והשיב: "בבית הכלא מטהי בטביליסי כלאים חמישה רבנים, מחשובי הקהילה היהודית בקולאשי. כל אחד ואחד מהם כמותו כאב בעורci. אם ימוש גזר דין המות הצפוי להם, אני מבקש שתהרוג אותי לפנייהם".

עננה עלתה על פניו של הנשיא. "אין ידי לעשות דבר", אמר. "גזר דין הוא סופי. בלתי אפשרי לשנותו". "הוא אשר אמרתך", השיב אברם, "הרוג אותי בטרם אראה במות רботה!".

הנשיא פכר את אצבעותיו ושקע במחשבות. על הארץ המתין אברם, שפטיו לוחשות תפילה, והסcin תלוי בצווארו.

"שמע, בעבר חברותנו איינה לבקשתק, אפילו אם יעלה הדבר במשרתך", התנער הנשיא מהרהוריו. "אני מורה עכשו לשחרר מהכלא". באומרו זאת נטל את תיק החקירה של הקבוצה, ולנגד עיניו הדומות של אברם קרעו לזרדים.

עזרו לנו, להמשיך בعشיה!

טל' 052-5675770

עמותת "תנווה - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלכם!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנים גופו ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנים גופו התורה (פשת הכתוב-*'גלה'*) ונשפת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזה-*'נסטר'*). במדור זה מובא פרוט נושא הפרשה על פי *'גלה'*, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת חוקת

לאחר מותה מגלים ישראל כי נותרו ללא מים: "ולא היה

מים לעדיה, ויקחו על משה ועל אהרן" (מכאן אנו למדים כי בזכות מרבים הצדקה זכו ישראל לבאר המים שלילוותה אותן במסעותיהם במדבר. ועתה, צמא העם למים בשל העלמות הבאר עם פטירת מרבים).

משה ואהרן ממהרים אל פתח אוהל موועד, שם נגלה אליהם ה'. משה מצטווה להקhill את העם, ליטול את מטהו ולומר (בדיבור) לסלע כי יוציא מים. משה מכח במטהו פעמיים בסלע לעיני בני ישראל, וממים רבים פורצים מן הסלע בשפע ומשקים את העדה ואת צאנם.

משה ואהרן נעשנים כי ימתו במדבר, משומ שבחוכתו את הסלע הקטין משה בהזאת פירסום גדולת ה' שציווה לדבר אל הסלע... על משה ואהרן נגזר בשל כך כי לא יזכו להכנס את העם לארץ ישראל...

סירוב מלך אדום למעבר ישראל בארצו

בני ישראל פונים בדרך הקצרה לארץ כנען (היא הארץ המובטחת) מכיוון דרום מזרח וחוננים ב'קדש' על גבול ארץ אדום. משה שולח שליחים אל מלך אדום הוא עשו, להזכירו כי קרוב משפחה הוא לישראל בניו של יעקב. השליחים משמעים באוזניו את קורות ישראל החל מירידתם מצריימה ועד הגיעם אל גבול ארצו, וمبקשים את הסכמתו למעבר בני ישראל דרך דרכם לארץ ישראל. כדי לרככו מבתיחים הם כי לא ישתח העם ממימייו וכי ילכו רק בדרך המלך, מבלי לסתות ממנה וambil להסביר כל נזק לשדות ולכרמים. מלך אדום מסרב

מצות פרה אדומה ומי הטהרה'

הקב"ה מצווה את משה ואהרן אודות דיני מצות פרה אדומה' לטהרת טמאי מתים. עליהם לקחת פרה שככל שעורותיה אדומה בשלימות, שאין בה כל מום ושלאל נשאה משה מעולם. לאחר שחיטתה ע"י אלעזר הכהן מחוץ למחלנה, יש להזות מדמה נוכח אוהל מועד שבע פעמים, ואזי לשורפה עם גזיר עז ארץ, אזוב ושוני תולעת. הכהן השוחט את הפרה מזה מדמה ושורפה, וכן הכהן אשר אוסף את אפרה לשומרו מחוץ למחלנה – נתמאים, ולטהרותם עליהם לכביס בגדיים, ולהמתין עד הערב המשמש.

אדם שנוגע במת או שואה עימיו בבית אחד נתמאות שבעת ימים, ולטהרטו יזו עליו 'מי נידה' ביום השלישי וביום השביעי לטהרטו. את 'מי הנידה' יש להכין קודם ההזאה: אפר הפרה מונח על ידי כהן טהור בכלים ובו מי מעיין חיים, לאחר מכן מטבחיל הוא בכלים גם אזוב ומזה מ'מי הנידה' על המיטהר. לאחר ההזאה שבאים השביעי, מכבש המיטהר בגדיו וטובל לגמר טהרטו. האדם הטעמא אינו מורשה להיכנס לבית המקדש אלא לאחר שנטהר. הנכנס לבית המקדש בטומאתו – עונשו כרת.

פטירת מרים הנביאה והסתלקות באר המים

האירועים הבאים מתארחים סמוך לכניותם לארץ ישראלי, בשנה הארבעים לשחות בני ישראל במדבר. התורה מספרת כי בחנייתם בדור שבמדבר צין, נפטרת ונכברת מרם הנביאה, אחות משה.

במצוקתם, מתפחים בני ישראל וمبקרים ממשה כי יתפלל בעבורם להסרת הנחשים. ה' מצוה את משה להזכיר נחש עשו נחושת על גבי עמוד גביה. כאשר יביטה בני ישראל הנשוכים לפני מעלה, אל נחש הנחושת, משה מוותר, וישראל עוזבים את מקום חנייתם ב'קדש' תתעורר בהם כוונת לבם ביראה כלפי האלוקים שבשמיים – ותשובתם תרפא.

שירת ישראל, הדיה לה' על הצלתם הסמויה
ברمز ובקרה מספרת התורה אודות המשך מסעם של בני ישראל: לאבות, לאיי העברים, לנחל זור ולמעבר ארנון שעל גבול ארץ מואב וארץ האמור. בני ישראל מודים במקום זה לה' בשירת שבח והכרת תודה על הצלתם בניסים מופלאים מן האמוראים שזמנם פגעו בהם.

כיבוש ארצות סיכון האמור ועוג מלך הבשן
מסעם צפונה, לאורך גבול המזרחי של ארץ ישראל, מביא את בני ישראל אל גבול האמור. ושוב שלוח משה שליחים, הפעם אל סיכון מלכים לבקשתו כי יתר מעברים בארץ. אלא שם סיכון, כמלך אדום, מшиб בשלום משה לה' ומבטיה בשם בני ישראל כי אם ינצחו מלחמה יוציא למלחמה בישראל. בני ישראל מшибים מלחמה שערה, כובשים חלקים גדולים מארץ האמור וחונים בעיר חשבון וסביבותיה. לאחר מכן כובשים ישראל את ארץ יער, וממשיכים במעלה הארץ צפונה אל גבול ממלכתו של עוג הענק מלך הבשן. תגובתו של עוג אינה מאחרת לבוא. גם הוא אוסף את צבאו ויוצא להלחם בישראל. ה' מרגיע את משה ומבטיחו גם במלחמות זו יוכלוו אויביהם. בני ישראל מכימים את צבא עוג ובינוי מכיה ניצחת וכובשים גם את ארץ הבשן.

עתה ממשיך העם במסעו מזרחה לירדן וחונה בערבות מואב מול יריחו.

ומшиб בשלילה תוך איום במלחמה. משה מנסה שוב, ואף מציע תשולם עבור המזון והמים שיידרשו בעת המעבר. מלך אדום מסרב נחרצות ו יוצא בראש צבא כבד لكمאתם. משה מוותר, וישראל עוזבים את מקום חנייתם ב'קדש' וממשיכים בדרך עוקפת מזרחה.

פטירת אהרן בהר ההר

בהגיעם להר ההר חונים בני ישראל במקום על גבול ארץ אדום. עתה מודיע ה' כי הגיע זמנו של אהרן להיאסף אל עמיו. משה, אהרן ואלעזר בן אהרן, עולים אל ההר לעיני כל העדה. שם, בנקה מזמנת, מפשיט משה את אהרן מ בגדי הכהן הגדול ולבושים לבנו אלעזר לאחר פטירת אהרן, 'מיתת נשיקה', יורדים משה ואלעזר לבדם מן ההר. בני ישראל מתאבלים על מות אהרן במשך 30 יום.

נחוון ישראל במלחמות בכנען מלך ערד

גם מלך ערד שבנגב אינו רואה בעיני יפה את הופעתם של בני ישראל בסביבתו. הוא יוצא כנגדם במתקפה צבאית, ואף שובה שבוי מישראל. לבקשת העם מתפלל משה לה' ומבטיה בשם בני ישראל כי אם ינצחו במלחמה, יוקדש לה' כל השיל. ה' שומע לתפילת משה ובני ישראל מנצחים במלחמות בכנען יושב הנגב. השבויים שבידיהם יוצאים לחופשי וכל השיל מוקדש לה'.

התשובה מביאה רפואה לעולם

עייפים ומותשים מהדרך שהתרוכה להם (בשל הצורך לעקוף את ארץ אדום), מתאוננים בני ישראל שוב באזוני משה על עצם היציאה מצרים. בתגובה לתלונותם שלוח בהם ה' נחשים שרפאים הנושאים בהם להענישם.

ההגנה מטומאת העולם הזה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרב מליזבאוויטש

היום". הקב"ה נקרא 'ח'י'ם' (ויתריה מזו, הוא מקור הח'י'ם, מחיה הח'י'ם), ולכן גם בני ישראל נקראים 'ח'י'ם', בשל דבקותם בקב"ה.

'מוות' משמעותו – העדר הדבקות בקב"ה. כל מה שמסתיר את האור האלוקי ומפריד בין היהודי ובין הקב"ה, הוא בבחינת 'טומאת מת'. מכאן ש'אוהל המת' מתיחס לכללות העולם הזה (קדום שנתרבר ונזדקק), משום שהעולם הזה מסתיר את אור הקדושה ויוצר תחושה שהוא קיים בזכות עצמו ואין זיקוק לבורא לצורך קיומו הpermanent.

צמיד ההגנה

כאשר נשמה יורדת לעולם הזה, דומה הדבר לכינסה לאוהל המת'. אמנם הנשמה עצמה "טהורה היא", שכן היא דבוקה תמיד בקב"ה, אבל על ידי התלבשותה בגוף הגשמי קיימת אפשרות טומאת העולם הזה תפגום בקדושתה, ולכן זוקקה הנשמה לשמרה ולאמציע הגנה מפני הטומאה הזאת.

ההגנה היא ה'צמיד פתיל'. כאשר היהודי יוצא מעולמה של תורה ותפילה ועובד בצרוכי גופו ופרנסתו, עליו להකפיד שעולמו הרוחני יהיה סגור ב'צמיד פתיל'; כמובן, שלא יהיה פתח שדרכו תוכל טומאות העולם לחדר אל תוך نفسه. ואז הוא יכול לעובד את הבורא באחת משתי הדרכים – או שהוא 'כלי שאיןו מקבל טומאה', מכיוון שגוף הגשמי אינו מסתיר את אור הנשמה; או שהוא בבחינת 'כלי חרס', הנעשה מעפר, שעוניינו בעבודת ה' – התבטלות גמורה, "ונפשי כעפר לכול תהיה"

(מתוך גליון "שיחות השבע",
על פי 'לקוטי שיחות' CRC ל"ח)

"כל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא" בתחילת פרשנתנו מפרטת התורה את דין טומאת המת. לא רק הנוגע במת נתמא, אלא גם כל מה שנמצא באוהל אחד עם המת: "כל הבא אל האוהל וכל אשר באוהל, טמא שבעת ימים".

בהמשך לזה אומרת התורה: "וכל כלי פתוח, אשר אין צמיד פתיל עליו – טמא הוא". כמובן, אם באוהל המת מצוי כלי שאינו סגור היטב במכסה – נתמא הכליל וכל אשר בו. אולם אם הכליל היה סגור היטב וモוקף ב"צמיד פתיל" – נשאר הכליל טהור.

הלכה כהורה

לענין זה יש הבדל בין הכללים השונים. אם הכליל הוא מסווג הכללים שאינם מקבלים טומאה (למשל, כלי אבן או כלים העשויים מאדמה) – מגן המכסה של "צמיד פתיל" על כל תוכלו, בלי קשר לתוכנו. אולם אם הכליל היה כלי חרס, גזרו חכמים שיגן מפני הטומאה, כשהוא סגור ב"צמיד פתיל", רק על מזון ומשקה או על כל חרס אחרים שהיו בתוכו, אבל אין הוא מגן על בגדים, למשל, מפני הטומאה.

מכל הלכה בתורה צריך האדם ללימוד הוראות בעבודת ה'. גם ההלכות האלה, עם ההבדלים בין כלים שאינם מקבלים טומאה לבין כלי חרס, צרכיות למדנו הוראות בעבודת הבורא.

ח'ים של דבקות

ח'ים ברוחניות פירושם – דבקות בקב"ה, כמו שנאמר: "ויאתם הדבקים בה' אלוקיכם, ח'ים כולכם

חסידות על הפרשה חוקת

פטירת הצדיק – ביום הסתלקותו מאיר חסד ה' לכפר על עזון הדור, לרבות הזדנות.

(תניא 'אגורת-הקדוש' סימן כה)

אדם – א' דם. וזאת התורה אדם (יט,יד)

"זאת התורה אדם" – התורה נמשלת לדם. כשם שהדם הוא חיות האברים, כך גם התורה, המלמדת את פירוש המצוות ופרטיה הלכוטיהן, מכניסה ומחדרה חיות בקיום המצוות.
(ליקוטי-תורה' במדבר עמ' יג)

מיתת צדיקים מכפרת

ותמת שם מרימים (כ,א)

"למה נסוכה מיתת מרימים לפרשת פרה אדומה?
לומר לך: מה קרבנות ממכפרין, אף מיתת צדיקים
מכפרת" (רש"י)

מדוע נסוכה מיתת מרימים לפרשת 'פרה אדומה' ולא לפרשת 'חטא'?
משמעותו של 'חטא' אינה מכפרת אלא על שגגות,
שסבירתן היא התגברות הנפש הבהמית, ששורשה
מקלייפת נוגה, אך אין היא מכפרת על הזדנות, שכן
משלווש קליפות הטמאות למגרי. ואילו פרה אדומה
מטהרת מטומאות מת, שהיא אבי אבות הטומאה,
הקשורה לשלווש קליפות הטמאות. וכך הוא בעת

הטהרתך!

בוחנו לברך בቤתך האשודרא

Www.tanyaor.com

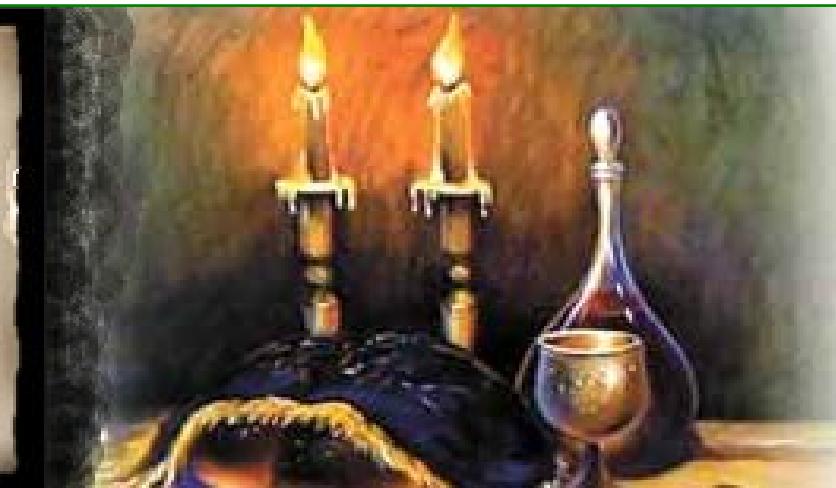
שבת שלום!!!

כתיבת, עריכה, והగהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליבוואויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
בישראל ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כנית השבת	עיר (שעה קיז)
20:30	19:13	י-ם
20:33	19:28	ת"א
20:35	19:21	חיפה
20:31	19:29	ב"ש

ננתם? העבירו להאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו

נא לשמר על קדושת הגילון